

HET THUISSCHRIJFCAFÉ

OPDRACHT
15

Coronadip dievengilde voorbij

Inbreker is weer op pad

Ja, voor ons viel/valt het niet mee, leven in tijden van corona, maar voor het dievengilde was het natuurlijk écht zwaar! Iedereen was thuis, dat is geen werken voor een inbreker.

Hoe heeft 'Gerrit', die (normaal gesproken) steelt als de raven, dit ervaren? Hoe kwam hij rond? En hoe is het om eindelijk weer aan de slag te kunnen? Kan dat trouwens zonder beperkingen?

- Kies een **invalshoek** en **vertelvorm** en **schrijf zijn* verhaal**.

Deadline: woensdag **1 juli a.s.** Heel veel schrijfplezier!

**Vanzelfsprekend zou hier ook 'haar' gelezen kunnen worden, want voor 'Gerritje' of 'Gerda' is het glazen plafond voor het boevenpad inmiddels vast wel aan diggelen.*

DE INBREKER WEER OP PAD, MAAR DAN ANDERS - DOOR CLARA STUIT

Het zal toch niet waar zijn. Prachtig weer, iedereen hoort aan het strand of weet ik veel waar te zitten, maar de meeste mensen zijn toch bang. En bij degenen die wel weg gaan om te demonstreren, rellen of op het strand zitten valt toch niets te halen. Nog even en we moeten naar de bijstand, alleen ik geloof nooit dat die er is voor onze branche. Ik heb al een hondje uit het asiel gehaald. Daar kan ik zonder argwaan te wekken mee wandelen om zo te verkennen of er lege huizen zijn. Maar huis aan huis zijn de mensen thuis, gezellig barbecueën in de achtertuin, of kwebbelend koffiedrinken en borrelen, dus daar kan ik ook al niet stiekem insluipen.

De kinderen worden chagrijnig, moeders moppert en mekkert en mijn collega's hebben hetzelfde probleem. Tot overmaat van ramp worden de mensen ook steeds voorzichtiger en beveiligen ze hun huis steeds beter. Iedereen weet zo langzamerhand wat kerntrekken is. De klike's zijn vastgezet en ladders slingeren ook niet meer rond. Er zijn overal bewegingsmelders en mijn kratje bier is bijna leeg. Drama!!!!

Een keer zag ik een kans, dacht ik, maar toen stak ineens de buurman zijn hoofd boven de heg uit en vroeg waar ik mee bezig dacht te zijn. Ik wist niet hoe snel ik weg moest komen. Nee voor een eerlijke dief is er geen droog brood te verdienen met dit stomme virus. En een wapen wil ik niet meenemen, stel je voor dat ik het ga gebruiken.

Zelfs het lezen van de rouwadvertenties heeft geen zin meer, want er staat geen datum en tijd meer in.

Na weer een slapeloze nacht ben ik er eigenlijk wel klaar mee. Ik word er niet jonger op en ook niet leniger. Dit bestaan wil ik ook niet voor mijn kinderen.

Zakkenrollen en babbeltrucs vind ik beneden mijn waardigheid. Ik begin in een depressie te komen. Moeders ziet dat mijn altijd vrolijke humeur versombert, ik ontloop mijn gezin om geen ruzie te krijgen. Ik kruip dus duidelijk in mijn schulp. Gelukkig heeft zij wel een eerlijk inkomen, daar drijven we nu een beetje op, maar het is niet genoeg. Ik moet dus duidelijk iets doen. En dan blijkt wat een dijk van een vrouw met mij getrouwd is.

"Waarom draai je niet 180 graden?" vraagt ze me, "en ga je de burgerij voorlichten hoe ze hun huis tegen jou en jouw collega's kunnen beschermen?"

Mijn hemel, daar vraagt ze me wat. Hoe moet ik dat doen?

"Begin eens met je reclasseringsambtenaar te praten, en met die ene wijkagent die je ook al eens goede raad heeft gegeven om te stoppen. En op facebook is een pagina van een ex-inbreker die nu voorlichting geeft. Misschien heeft hij goede tips voor je."

Jeetje, het lijkt wel of ze zich hier al langer mee bezighoudt. Dit gesprek heeft opnieuw een slapeloze nacht tot gevolg, maar het idee spreekt me steeds meer aan.

En net nu ik overstag denk te gaan worden de maatregelen versoepeld. Ik ga weer met mijn inbraakhondje lopen en kijken. Maar de mensen zijn hier nog steeds niet erg uithuizig. Of de duvel er mee speelt komt nu de wijkagent de hoek om fietsen. "Zo Gerrit, ben je de buurt aan het verkennen? Als we een inbraakaangifte krijgen begin ik het onderzoek bij jou."

"Nou nee, er is nu geen droog brood te verdienen hier in de wijk, ik ben het zoouo zat, ik wil er mee stoppen, mijn vrouw is er ook helemaal klaar mee." Hij kijkt me aan, onderzoekend. "Ja, ik meen het echt, ik wil mijn kennis nu gaan gebruiken om de wijk juist veiliger te maken. Ik weet alleen niet hoe ik daarmee moet beginnen. Niemand zal mij geloven ben ik bang. En mijn collega's zullen het mij ook niet in dank afnemen." Hij geeft me ook de raad om met de reclasseringsambtenaar te gaan praten. Hij biedt aan om mee te gaan als ik dat prettig vind. Zo gebeurt het dat het balletje gaat rollen, ik krijg aan alle kanten hulp en ondersteuning.

Het thuisfront is er ook heel gelukkig mee. Tot mijn verbazing vind ik het leuk om lezingen te geven aan een zaal vol mensen, die geen notie hebben hoe wij te werk gaan. Sommige vragen zijn echt hilarisch.

Na verloop van tijd gaan de mensen mij vertrouwen, ook dankzij de steun van de politie en zeker van de wijkagent. Onze wijk wordt veiliger en mijn werkterrein wordt groter. Ook de kinderen gaan meewerken, de oudste zoon heeft een mooie website gemaakt, de dochter doet de administratie en de middelste, ook een zoon, is de techneut van het stel. Ik kom nu uit de schulp, de depressie drijft over en we voelen ons alle vijf gelukkig in de nieuwe situatie.

Inderdaad, met het versoepelen van de maatregelen is de inbreker weer op pad, maar in onze wijk op een heel andere manier. Het bevalt me wel.

En zo heeft deze crisis toch ook zijn positieve kanten, ik hoef niet meer bij nacht en vooral ontij op pad met alle stress die erbij hoort om andere mensen te beroven en een rotgevoel te geven. Eind goed, al goed.

